

Αν όχι τώρα, τότε πότε;

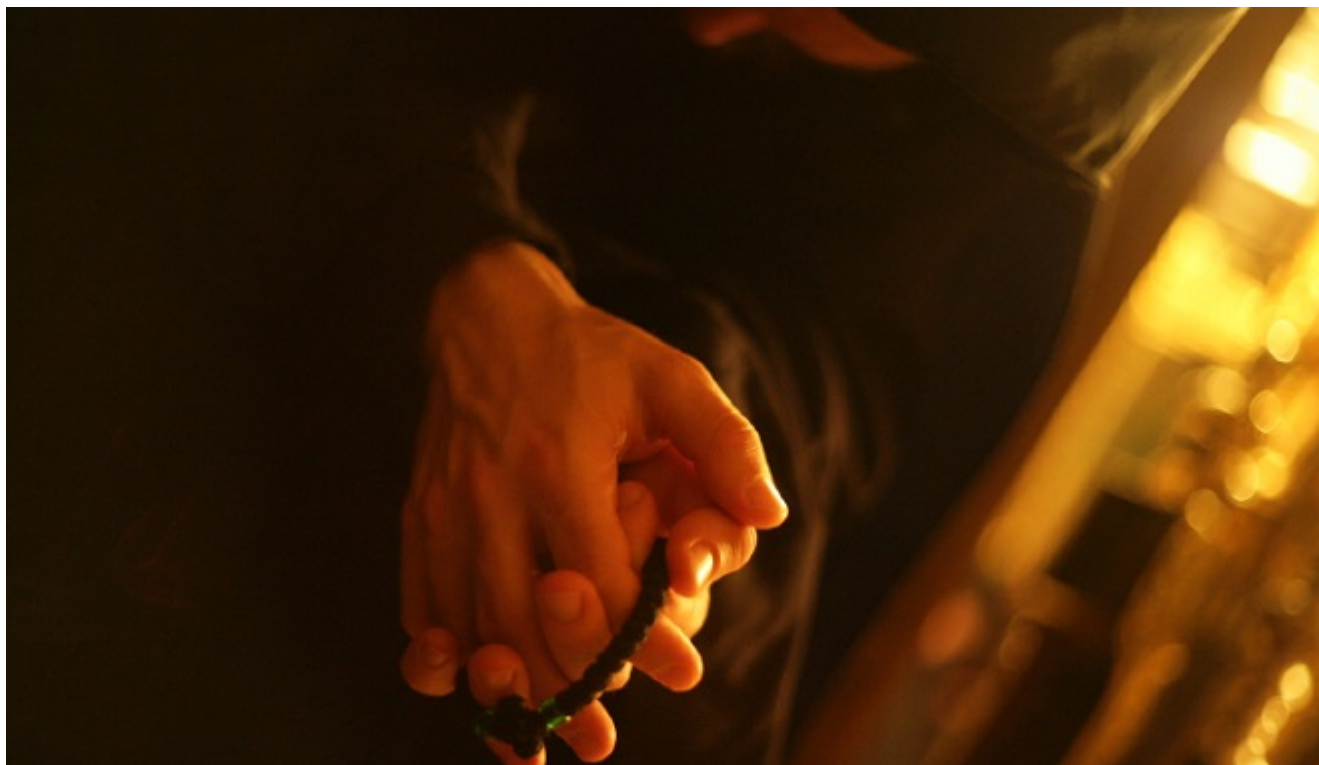
[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)



Η αντίληψη ότι μπορούμε να κάνουμε αυτό που θέλουμε όποτε θέλουμε, αγνοώντας την πραγματικότητα του «τίποτα δεν είναι δεδομένο», φανερώνει πως ο άνθρωπος, τελικά, είναι πλασμένος για το αεί, το πάντοτε, το αιώνιο. Δεν θέλει αυτό που τον περιορίζει. Γιατί ο θάνατος, ως το τέρμα της ζωής, δεν είναι φυσιολογική κατάσταση. Αντιβαίνει στη φύση μας και, βέβαια, δεν προέρχεται από το Θεό ως η όντως Ζωή. Ο διάβολος, διαβάλλοντας το Θεό, κατάφερε να πείσει αρκετούς ανθρώπους ότι ο Θεός είναι ο αίτιος του θανάτου, των συμφορών, των όποιων κακών μας συμβαίνουν, αντί ο ίδιος. Ωστόσο, ο θάνατος δεν παύει από το να είναι μια πραγματικότητα, προσωρινή όμως και, αν θέλουμε, μπορούμε να τον αξιοποιήσουμε έτσι ώστε ν' ανατραπεί η δύναμή του.

Ο Γέροντας Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης, αναλύοντας το σύγγραμμά του αγίου Ησυχίου περί νήψεως, σε σειρά ομιλιών που έκαμνε στους μοναχούς και στις μοναχές του, ανέφερε δύο παραδείγματα για να τους τονίσει τη σημασία της προσευχής τώρα, όσο έχουμε καιρό[1].



Το ένα, παρμένο από τη μοναχική πολιτεία, αναφέρεται σε κάποιο Γέροντα που έλεγε στον υποτακτικό του ν' αρχίσει συστηματικά την ευχή, αλλά αυτός έφτασε στα γηρατειά του χωρίς να το αποφασίζει. Όταν, όμως, το αποφάσισε ήταν πια αργά. Δεν μπορούσε η προσευχή να πάει στην καρδιά, δεν κατάφερε τίποτα. «Τα χρόνια του είχαν περάσει».

Το άλλο, αναφέρεται σε κάποιον πλούσιο πατέρα που έλεγε στο παιδί του:

- *Να σε σπουδάσω, παιδί μου.*
- *Όχι, δεν μπορώ, απαντούσε εκείνο.*
- *Να σε σπουδάσω, παιδί μου, παρακαλούσε πάλι ο πατέρας.*
- *Όχι, οι σπουδές είναι δύσκολες, κουραστικές, δεν μπορώ, απαντούσε πάλι ο γυιός.*

Ήθελε να διασκεδάζει, να έχει παρέες. Όταν όμως μεγάλωσε, τότε κατάλαβε ότι στον κόσμο δεν είχε μοίρα, γιατί ήταν αμόρφωτος. Πάει, λοιπόν, στον γέροντα πατέρα του, ο γερασμένος ήδη γυιός, και του λέγει:

- *Πατέρα, μήπως να σπουδάσω; Διαθέτεις ακόμη εκείνα τα χρήματα, που μου*

έλεγες ότι έχεις;

- Τώρα, παιδί μου, και να σου τα δώσω, άχρηστα θα σου είναι, του απαντά ο πατέρας, γιατί δεν σε δέχονται πιά στο σχολείο. Αλλά, να σου πω και κάτι ακόμη: Κανένας δεν θα σε πάρει πλέον στη δουλειά, γιατί είσαι μεγάλος, οπότε δεν χρειάζεται τώρα να σπουδάσεις.

Και καταλήγει ο σοφός Γέροντας: «Έως, λοιπόν, καιρόν έχομεν, αρξώμεθα του έργου. Εάν δε ο καιρός μας δεν είναι τώρα, ούτε αύριο θα είναι».

Φαίνεται ότι η αξιοποίηση του χρόνου είναι το μυστικό των σοφών, των αγίων, των επιτυχημένων της ζωής. Δεν αφήνουν την κάθε στιγμή να περάσει με αργία που καταστρέφει τη ζωντάνια. Ούτε, βέβαια, η έντονη κινητικότητα δείχνει αξιοποίηση χρόνου.

Ο άνθρωπος που αξιοποιεί το χρόνο του ξέρει πότε θα εργαστεί, πότε και πώς θα χαλαρώσει, πώς θα απολαύσει τη φύση, τη συντροφικότητα, τη μουσική, το θέατρο, τη ζωή με τις ομορφιές της. Όπως και ξέρει πως η προσευχή – ευχή αν δεν διαποτίζει όλη τη ζωή είναι ως να φυτεύει ωραία λουλούδια χωρίς να τα ποτίζει.

Το δώρο των χρόνων που ζούμε μπορεί, αξιοποιώντας το, να καταργήσει τη φοβία του θανάτου, χαρίζοντάς μας την εμπειρία της αιώνιας ζωής όχι ως ατελείωτος χρόνος αλλά ως ένωση με το Θεό ως το αιώνιο κάλλος.

[1] Αρχιμ. Αιμιλιανού, Λόγος περί νήψεως, Ίνδικτος, Αθ. 2001, 6. 282-283

www.isagiastriados.com

<https://bit.ly/3xltZJP>